

Geachte heer, dame,

Ik richt dit schrijven tot U in mijn hoedanigheid van Internationaal Ambassadeur van SOS Kinderdorpen met een nogal directe vraag: hoe wist U als kind dat Uw ouders U graag zagen? Laat me eerst voor mezelf spreken.

Ik groeide op in een buurt van Brussel waar de slaagkansen niet per definitie hoog lagen. Ons budget was krap en onze familie stond regelmatig onder financiële druk. We draaiden elke frank of euro meermaals om. We hebben dus beslist geen makkelijke jeugd gehad, maar ondanks alles hebben mijn zus, mijn broer en ikzelf nooit aan het meest substantiële element moeten twifelen dat onze familie zo sterk maakte: de onvoorwaardelijke zorg en liefde voor elkaar. En hoewel we bijna tien jaar geleden onze moeder verloren zijn, blijven we een ijzersterk team.

Hoe wisten we dat onze ouders ons graag zagen? Wel, ze lieten het simpelweg zien in al hun doen en laten. Ze deden er alles aan om ons leven beter te maken. Ze creëerden kansen door ons te engageren in activiteiten die onze horizon verbreedden. We hadden alle drie een erg druk naschools programma: we deden atletiek, voetbal, scouts en als ons huiswerk gedaan was, gingen we buitenspelen op de pleintjes. Ik denk soms dat onze ouders ons bewust met een overvol programma opgezadeld hebben om te voorkomen dat we kattenkwaad uithaalden, want het maakte *hun* leven er alleszins niet makkelijker op. Integendeel. Onze ouders werkten full time om rond te komen, en daarboven reden ze hun drie kinderen het hele land rond naar al hun activiteiten. Zo boden ze ons opportuniteiten die wij met beide handen grepen. Ze moedigden ons aan als we het moeilijk hadden, ze duwden ons de juiste richting in als we de weg kwijt waren en ze kwamen vurig voor ons op als ons onrecht werd aangedaan. Geen minuut, zelfs geen seconde hebben we ooit getwijfeld aan de onvoorwaardelijke liefde van onze ouders. Dus als je mij vraagt hoe ik als kind wist dat mijn ouders me graag zagen: dit is mijn antwoord.

De reden waarom ik U schrijf is omdat in België **1 kind op 25** deze vraag niét kan beantwoorden, oftewel 94 000 kinderen. Ze hebben er simpelweg geen idee van. Meer dan **220 miljoen** kinderen wereldwijd moeten opgroeien zonder iemands zorg terwijl net zij onze toekomst zijn. Dat is onaanvaardbaar en het moet veranderen. Ik zou U, die als beleidsmaker die de macht heeft om daadwerkelijk iets te veranderen aan deze situatie, met aandrang willen vragen die kinderen nooit te vergeten. SOS Kinderdorpen kan U daar bij helpen, daar steek ik mijn hand voor in het vuur. Geen enkel kind mag alleen opgroeien.

Hoogachtend,

Vincent Kompany
Internationaal Ambassadeur SOS Kinderdorpen